

— Вземи, моля, полушубката си.... Ти по добръ ми дай пари...

— Неужели ти вървашъ че тази полушубка ти докара нещастие?....

Въ Казанлъкъ на Скобелева баща дадохъ отдѣленъ отрядъ....

— Е, защо, тате, ти вчера не са яви при мене!

— Какъ това? зачуди са този.

— Както са явяватъ при началството, въ пълна парадна форма....

— А азъ, не съмъ подъ твоє началство.

— Жалко!....

— Защо това?

— По всичката справедливостъ, трѣбваше.

Въ Казанлъкъ една нощъ кжено са завръщахъ у дома на конь. Нищичко не са виждаше. На срѣща ми другъ всадникъ. Уличката тъмничка.

— Ей, кой е тамъ, викамъ азъ.... Дръжъ на дѣсно....

— Това сте вий?... Назовава ма на името Скобелевъ.

Азъ тъй сжщо тутакси го познахъ по гласа.

— Кждѣ вий?

— Тукъ въ едно село.

— Защо?

— Ще стигна на разсѣмнувание.... Искамъ да узная, какъ хранятъ сега солдатитѣ ми; като почнахъ да имъ варятъ ястие, азъ вече тамъ ще да съмъ.... Ненадѣйно. Да отидемъ заедно.

И ний са отпавихме.

Колкото по нататъкъ, толкова неговата грижливостъ за солдатинтъ все повече и повече растеше. Той отъ сърдце болѣеше за него. И всякоя несправедливостъ, нанесена на солдатина, живо са чувствуваше отъ него, като че тази обѣда е била направена именно на него самиятъ.... Той блѣднѣеше, когато при него са разказваше за това, какъ въ еди-коя синдивизия солдатитѣ гладуватъ, какъ въ друга ги биятъ, какъ въ третя ги изваждатъ на безполъзнао учение....